

Sygn. akt IV CSK 290/18

POSTANOWIENIE

Dnia 10 stycznia 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Pietrzykowski

w sprawie z powództwa Syndyka masy upadłości M. Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w upadłości likwidacyjnej w L.

przeciwko J. W. S.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 10 stycznia 2019 r.,

na skutek skargi kasacyjnej pozwanego

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 31 stycznia 2018 r., sygn. akt I AGa [...],

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 2700 (dwa tysiące siedemset) złotych tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W niniejszej sprawie pozwany wniósł skargę kasacyjną, a jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania wskazał na występowanie na tle tej sprawy dwóch istotnych zagadnień prawnych. Pierwsze dotyczy tego, czy do wypłaty zaliczki na poczet dywidendy może znaleźć zastosowanie art. 127 ust. 1 p.u., co pozwalałoby na uznanie, że taka wypłata może być czynnością bezskuteczną *ex lege*. Kwestia nie budzi jednak wątpliwości. Jest jasne, że dywidenda jest z perspektywy wspólnika świadczeniem nieodpłatnym, otrzymywanym jako udział w zysku spółki tylko z tego tytułu, że wspólnik jest udziałowcem spółki. Odmienne, niż chce skarżący, nie ma żadnego znaczenia, co jest źródłem tej czynności - czy stosunek obligacyjny (np. umowa darowizny), czy stosunek korporacyjny, ponieważ brzmienie art. 127 ust. 1 p.u. jest szerokie, bo obejmuje wszystkie czynności prawne dokonane nieodpłatnie. W konsekwencji bez znaczenia jest brak recepcji dawnej regulacji, która wprost odnosiła się do stosunków korporacyjnych - jej treść pochłonęło szerokie brzmienie art. 127 ust. 1 p.u. Drugie ze wskazanych w skardze zagadnień prawnych mających uzasadnić przyjęcie jej do rozpoznania dotyczy tego, czy termin zawity z art. 132 ust. 3 p.u. dotyczy wyłącznie dopuszczalności wytoczenia powództwa o uznanie czynności prawnej dokonanej przez upadłego za bezskuteczną, czy też powództwa o ustalenie (przesłankowego ustalenia w razie podniesienia zarzutu), że konkretna czynność prawna jest *ex lege* bezskuteczna. Brzmienie art. 132 ust. 3 p.u. nie budzi jednak wątpliwości - jest jednoznaczne, wyraźnie wskazując wyłącznie na dochodzenie uznania czynności prawnej za bezskuteczną. Materia tej regulacji - terminy zawite - uzasadnia wąską wykładnię, a wyjątkowy charakter zdecydowanie przemawia przeciwko możliwości odpowiedniego zastosowania do innego rodzaju powództw.

W skardze kasacyjnej wniesionej w niniejszej sprawie nie została wykazana żadna z okoliczności wskazanych w art. 398⁹ § 1 k.p.c., dlatego Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania.

jw